

Mària Alòs

Professora Núria Martí Constans

El relat breu a través dels sentits. Taller de creació i anàlisi de textos

Palafrugell – novembre 24

Allà on ho vam deixar

Amb l'Ignasi, havíem compartit moltes caminades vora mar i excursions a la muntanya. El vaig conèixer en un grup aficionat al senderisme, en el qual els caps de setmana s'organitzaven sortides fora de la ciutat. La seva trucada, després de tants anys sense saber l'un de l'altra, em va revoltar. De cop, vaig sentir al pit quelcom que borbollava amb força.

—M'he separat de la Marta i he vingut a viure a Girona. Si vols podem quedar a fer un cafè —em va proposar, amb veu jovial.

—Quina il·lusió, sentir-te! Fa uns anys, en quedar-me viuda, vaig mudar-me a un poble no gaire lluny, però els dimarts vaig a classe d'aquarel·la. Després, quedo disponible pel que sigui —li vaig respondre, perquè fos fàcil trobar-nos l'endemà.

I, així, l'Ignasi va proposar anar a sopar a un restaurant recomanat per un cuiner de Banyoles, reconegut per especialitats catalanes acurades i exquisides.

Asseguts l'un davant de l'altra, ens escoltàvem, sense perdre'ns un sospir. El guirigall d'un grup d'homes a la taula del costat passava per alt, aliè a nosaltres. Era com si ja sabéssim tot allò que havíem viscut durant aquell temps de distanciament. Sense tocar la cadira amb l'esquena, seiem només escoltant-nos cada història, també a través dels ulls.

Mentrestant, els plats de degustació anaven passant: el delit de les textures cremoses i salades de la truita de gambes de Palamós i l'exquisit carpaccio de ceps amb salsa d'ostres, ruixat amb vinagreta de nabius. Anàvem prenent puntuació a l'alça, maridant-ho amb copes de garnatxa i de vi blanc, que entraven con la seda. Per uns moments, semblava que recuperàvem la nostra passió, viscuda entre rialles, i les ganes de contacte.

Se li il·luminà la cara en recordar aquella nit, al refugi del llac Sant Maurici, quan se'ns va fer fosc i vam quedar-nos a dormir al Parc Natural. Amb la baixada de la temperatura, embolicats l'un amb l'altra, ens vam donar quelcom més que escalfor. El contacte que feia tant de temps que estàvem desitjant. Malgrat que havia succeït trenta-cinc anys enrere, semblava que no hagués passat el temps.

Mària Alòs

Professora Núria Martí Constans

El relat breu a través dels sentits. Taller de creació i anàlisi de textos

Palafrugell – novembre 24

Al restaurant, el rellotge s'havia aturat en la bombolla que ens envoltava. Fins que els badalls de la cambrera ens van fer sortir del local i vam enfilem els estrets carrers de pedra. Després, ens vam parar en un dels ponts que creuen el riu de la ciutat jueva. Llavors, els diàlegs es van aturar i només les preguntes i les possibles decisions es repetien dins del meu cap, per si em demanava que em quedés a dormir a casa seva.

Sentia l'impuls carnal irrefrenable de resseguir els seus llavis suaus amb els meus. M'envaïa un fort desig d'abraçar-nos, de tornar a sentir la seva pell i les nostres cames entrelaçades, entre llençols rebregats d'amor. I de començar de nou allà on ho havíem deixat anys enrere.

I el meu cor? Què sentia el meu cor? Estava dolgut per l'abandonament, en aparèixer la Marta, i encara em sentia ressentida? O el temps nostre ja havia passat? M'anaven reincidint els dubtes, barrejats amb deliris sexuals.

Les qüestions queien en cascada, una rere l'altra. En arribar a un portal gran i lluminós del centre, em va dir que, ara, ell vivia allà, lluny del Poble Sec barceloní, on tantes vegades ens havíem trobat, començant una nova etapa de vida. Tot seguit, automàticament, li vaig fer dos petons, a galta i galta, i vaig enfilem cap al pàrquing, somrient, sabent que la meua llibertat no s'omple de records perduts.

Mària Alòs